

liaribus, Nuntiis Apostolicis, atque Praelatis Congregationum, quibus iidem S. R. E. Cardinales intersunt, Secretariis in alia Constitutione ad promovendam seminariorum erectionem novissime per Nos condita peculiariter reservavimus, perpetuo reservata et excepta sint, ac esse intelligantur, et quidquid secus fieri contingeret, ex nunc prorsus irritum ac inane nulliusque roboris vel momenti esse, ac fore decernimus et declaramus.

6. Postremo quaecumque hactenus de praebenda theologali, et sacrae Scripturae lectione sancivimus, extendimus etiam, ac adamus observari volumus et mandamus (congrua tamen congruis referendo) quoad institutionem canonici Poenitentiarum in illis cathedralibus in quibus nondum fuerit institutus, eiusque honestam sustentationem, concursum, deputationem, omniaque alia ad illius officium pertinentia: et praeter illa, quae a Nobis superius disposita sunt, ea insuper, quae Tridentina Synodus *cap. 8, Sess. 24, de Reformat.* de huius ministri qualitate, aetate ac exemptione a servitio chori constituit, exacte observari decernimus, praecipimus et mandamus.

7. Decernentes etiam praesentes Literas semper firmas, validas et efficaces existere ac fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri ac obtinere, necnon praemissa omnia et singula in illis contenta per eos, ad quos spectat, et in futurum quomodolibet spectabit, perpetuo inviolabiliter observari; sicque, et non aliter per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii Apostolici auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et alios quoslibet quacumque potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facul-

tate ac auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

8. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis quibuscumque, aliisque Apostolicis etiam in universalibus etc.

9. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrarum sanctionis, institutionis, praecepti, voluntatis, mandati, decreti et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius, se noverit incursum. Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vigesimo quinto, decimo quarto kalendas Iunii, Pontificatus Nostri anno primo. — P. M. Card. Prodataarius. — F. Card. Oliverius. — Visa de curia I. C. Archiepisc. Amasenus. — Loco † Plumbi. — L. Marti-nettus. — Registrata in Secretaria Brevium.

VIII.

Instructio pro parvulis prima vice ad Sacramentalem Confessionem admittendis, edita a Bened. XIII in Conc. Romano. — An. 1725.

INTRODUCTIO.

Quoniam S. Carolus Borromaeus in aureis suis Admonitionibus ad Confessarios suae Civitatis et Diocesis Mediolanensis insinuat: *esse morem sanctum admittere parvulos, quamvis quantum aut sextum aetatis*

annum non excedant, seorsum unum post alterum ad Confessionale, ut incipient paulatim instrui et induci in cognitionem ac consequenter in usum huius Sacramenti; Sanctitas Domini Nostri Benedicti Papae XIII rem valde utilem iudicavit proponere huiuscemodi Ministris, praesertim Parochis, sequentem eamque brevem instructionem in forma dialogi Confessarium inter et poenitentem, quoad res magis principales scituque necessarias Sacramenti Poenitentiae, verbis conceptam claris ac simplicibus, ad captum innocentiae teneraeque capacitatis parvulorum accommodatis.

PARS I. *De obligatione Confessionis.*

Conf. Edic, fili mi, esne aliquando confessus?

Poen. Nunquam, Pater.

Conf. Numquid scis Christianos omnes, qui post Baptismum peccaverunt, habere obligationem confitendi?

Poen. Scio, Pater, et didici hoc in Doctrina Christiana.

Conf. Visne igitur confiteri?

Poen. Ita, Pater; et ideo scire desidero quid sit Confessio.

Conf. Confessio est vera et legitima accusatio de propriis peccatis actualibus, facta Sacerdoti tamquam Dei Vicario ad obtinendam eorum remissionem, mediante absolutione Sacramentali.

Poen. Cum in confessione accusare nos debeamus de peccatis actualibus, scire cupio quid sit peccatum actuale.

Conf. Peccatum actuale est voluntaria transgressio Legis Dei.

Poen. Quotuplex est peccatum actuale?

Conf. Duplex: mortale et veniale.

Poen. Quod est peccatum mortale?

Conf. Peccatum mortale est illud quod committitur contra charitatem Dei aut proximi: diciturque mortale, quod animam privet vita spirituali quae est gratia sanctificans, et addicat poenis aeternis inferni.

Poen. Quod est peccatum veniale?

Conf. Peccatum veniale est illud quod non est contra charitatem, nec animam privat divina gratia, nec ducit ad poenas inferni: nihilominus tamen displicet Deo, quia non est secundum voluntatem et legem suam: diciturque veniale quod, utpote res levis, facili modo mereatur veniam.

Poen. Quot modis peccari potest?

Conf. Tribus: cogitatione scilicet, verbo et opere.

Poen. Quae sunt peccata cogitationis?

Conf. Peccata cogitationis sunt illa, quae mente et corde committuntur, odium nempe, invidia, mala desideria, iudicium temerarium, etc.

Poen. Quae sunt peccata verbalia?

Conf. Sunt illa quae committuntur loquendo, ut mendacium, iuramentum, murmuratio, maledictio, blasphemia, etc.

Poen. Quae sunt peccata operis?

Conf. Sunt illa quae committuntur aut faciendi quae fieri non deberent, uti sunt occidere, furari, etc., aut si omittas facere ea quae facere teneris, ut non audire missam die festo, frangere ieiunium cum ieiunare deberes, proximo inferre damnum sive quoad personam sive quoad res, etc.

Poen. Qua ratione cognoscere possum, an peccaverim?

Conf. Si voluntarie et cum advertentia transgressus es legem Dei, id est, si alteri fecisti quod tibi fieri non velles, aut si non observasti aliquod praeceptum Decalogi vel Ecclesiae, aut si commisisti quoddam ex vitiis capitalibus.

Poen. Unde cognoscere possum, an peccatum sit mortale, aut veniale?

Conf. Si offensa est contra charitatem Dei vel proximi in re gravi, tuque eam commisisti plena cum advertentia et voluntate deliberata, peccatum est mortale: si vero offensa est in re levi (exceptis quibusdam casibus, in quibus levitas materiae non excusat a culpa gravi) aut si quidem sit in re gravi, facta tamen sine plena advertentia aut plena deliberatione, peccatum est veniale.

Poen. Quam poenam meretur peccans?

Conf. Qui committit peccatum mortale, continuo amittit amicitiam et gratiam Dei, filiationem adoptivam et haereditatem Paradisi, mereturque statim cum Daemonibus esse in inferno. Qui committit peccatum veniale, non amittit gratiam Dei, sed deficit in fervore charitatis; neque meretur poenam aeternam, sed temporalem solum, in hac vita aut in purgatorio exsolvendam.

Poen. Qua ratione post commissum peccatum mortale evadere possumus poenam inferni et recuperare filiationem adoptivam Dei ac de novo mereri Paradisum?

Conf. Accusando nos de culpa et recte confitendo peccata nostra coram Confessario.

Poen. Quomodo recte confiteri debeo peccata mea?

Conf. Tria facienda sunt, priusquam Confessionale accedas.

Primo. Instituendum examen conscientiae, ut peccatorum recorderis,

Secundo. Dolendum coram Deo de iis commissis, utpote offensis factis ipsi, summo bono et summe amabili.

Tertio. Petenda venia, cum firmo proposito non amplius peccandi.

PARS II. De Examine Conscientiae.

Poen. Quomodo instituitur Examen Conscientiae?

Conf. Oportet ut in locum quemdam domus aut Ecclesiae solus secedas: ac imprimis Deum exores ut tibi det gratiam reminiscendi omnia peccata. Postea perges cogitando, an praecepta Dei et Ecclesiae observaveris; an vitia capitalia fugeris, exempli gratia:

Primo. Deus praecipit, ut Patrem et Matrem honoremus. Cogita iam, an debitum illis honorem exhibueris: an illis obedieris: an illis bilem moveris, etc.

Secundo. Praecipit Ecclesia, ut Sacrum die festo audiamus. Cogita iam, an quandoque omiseris audire Sacrum, an illi interfueris sine attentione, sine devotione aut modestia.

Tertio. Inter vitia capitalia est ira, Cogita iam, an nunquam contra proximum fueris iratus, an ex odio illi fueris imprecatus malum, an illi maledixeris aut blasphemaveris; quod ipsum etiam intelligitur de blasphemis in Deum, Sanctos et mortuos.

Poen. Quantum temporis impendendum examini conscientiae rite faciendo?

Conf. Tantum, quantum impenderes recordationi rei quae tua multum interest; et hoc praestito, non teneris ulterius immorari.

PARS III. *De Dolor.*

Poen. Facta rememoratione peccatorum, qua ratione concipiendus est dolor de offensa Deo facta?

Conf. Oportet ut Dominum ores, cum nullus de peccatis dolere queat, nisi Deus gratia sua cor moveat: attente insuper considerabis, peccatum mortale esse maximam iniuriam Deo illatam, qui propter infinitam bonitatem suam meretur non offendi, sed amari supra omnes res et ab omni creatura.

Poen. Pater, explica mihi melius qualis esse debeat hic dolor.

Conf. Dolor hic potest esse duplex: perfectus, qui vocatur Contritio, et imperfectus, qui vocatur Attritio.

Poen. Qualis est dolor perfectus, qui Contritio dicitur?

Conf. Dolor perfectus, sive Contritio, est dolor charitate perfectus, quo ex solo amore Dei, ut summi Boni, nobis super omnia mala displicet commisisse peccatum.

Poen. Et quis est dolor imperfectus, qui Attritio vocatur.

Conf. Dolor imperfectus, vel Attritio, est dolor de commisso peccato, qui communiter concipitur aut ex metu Gehennae et amissi Paradisi aut ex turpitudine ipsius peccati.

Poen. Quinam dolor est melior, perfectus an imperfectus?

Conf. Non est dubium, quin dolor perfectus, nempe Contritio, sit melior; elicenti enim actum Contritionis, in quo etiam includitur voluntas confitendi, a Deo continuo remittitur peccatum: at elicenti actum Attritionis peccatum non remittitur sine praevio Sacramento Poenitentiae. Attritio nihilominus disponit hominem ad impe-

trandam in Sacramento veniam peccatorum et gratiam Dei.

Poen. Quinam ex his duobus doloribus necessarius est ad Confessionem?

Conf. Communis hodie est sententia, quod dolor vel Contritio perfecta sit bona, non tamen necessaria ad Confessionem; cum sufficiat dolor imperfectus, nempe Attritio, [aut pura] superius explicata, aut ad summum illa, quae coniuncta est cum inchoativo quodam amore benevolentiae erga Deum; quod hucusque indecisum reliquit Sacra Sedes.

Poen. Doce me, Pater, elicere actum Contritionis.

Conf. Libenter. Sic igitur ora:

Actus Contritionis.

« Deus meus et Dominus meus, cum sis summum, infinitum et perfectissimum Bonum, amo te super omnia; et ideo me poenitet, et ex toto corde doleo, quod te toties offenderim peccatis meis. Abominor ea omnia et detestor super omnia mala, maxima cum displicentia, et rogo humiliter veniam, cum firmo proposito, tua sancta gratia auxiliante, te in posterum non amplius offendendi. »

Quodsi dein ad oblectationem tuam spiritualem ambires etiam cantando elicere quemdam actum Contritionis, ecce brevem cantilenam:

Ah! offendi meum Dominum
Et Deum meum gratis;
Fontem amoris interminum,
Oceanum Pietatis,
Qui pro me mortem pertulit,
Offensam a me retulit.
Heu! displicet, o Bonitas summa et infinita,
Non ultra iam offendam te, non ultr', mea vita.

Poen. Confitens peccata sua, sine dolore et sine proposito non amplius peccandi, impetratne veniam?

Conf. Si non habeat dolorem saltem imperfectum, nempe Attritionem, cum firmo proposito, saltem implicito, de caetero non peccandi, certum est, si confiteatur, confessionem non valere, nec eum recipere veniam suorum peccatorum.

Poen. Cui rei maxime invigilandum, dum quis se praeparat ad Confessionem?

Conf. Prae reliquis procurandus et a Deo expectendus est hic dolor et hoc propositum; nam qui nil aliud agit, quam quod peccata sua reminiscatur eaque Confessario recitet per modum historiae, non bene confitetur.

Poen. Quare ad rectam Confessionem tam necessarius est dolor et propositum?

Conf. Quia dolor de peccatis cum proposito non amplius peccandi est pars absolute necessaria ad Sacramentum Poenitentiae.

Poen. Quot sunt partes necessariae huius Sacramenti?

Conf. Sunt tres: Contritio vel Attritio, Confessio peccatorum cum absolute Sacerdotis, et satisfactio, id est poenitentia persolvenda post obtentam absolutionem.

PARS IV. De Confessione.

Poen. Cum de dolore iam me informaveris, doce nunc, quomodo peragenda sit confessio?

Conf. Facto examine conscientiae, corde dolente et humiliato, quin alii cuidam, quantum fieri potest, loquaris, directe te deferens ad Confessionale. Ibi genu-

flexus, formato signo Crucis, cum devotione recitabis *Confiteor*, usque ad verba: *mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa*; et in prolatione horum verborum pectus percutes, dolendo, quod Deum offenderis. Dein clare, fideliter et cum verecundia confiteberis peccata tua, prout ea memoria collecta tenueris. Exempli gratia: « Pater, accuso me, quod Deum non amaverim, prout debebam; et in particulari, quod me non converterim ad Eius Maiestatem a tempore quo illum cognoverim. Tria mendacia dixi: semel iuravi: bis offendi respectum erga meam Matrem: semel die festo non audivi Sacrum. Bis proximo imprecatus sum malum: ter maledixi mortuis ». Atque ita hoc ordine et hac claritate peccata tua explicabis.

Poen. Suntne omnia peccata proferenda in confessione?

Conf. Omnia peccata mortalia sunt explicanda in specie, numero et cum circumstantiis; quia haec sunt materia necessaria Sacramenti Poenitentiae.

Poen. Debemusne etiam confiteri venialia?

Conf. Nulla est obligatio ea confitendi, cum his non amittatur amicitia Dei. Nihilominus, si quae velis confiteri, debetis eundem habere dolorem ac propositum ea non amplius committendi.

Poen. Si quis omitteret quoddam peccatum mortale, foretne Confessio valida?

Conf. Si ex malitia voluntarie omitteret, aut quia non bene instituisset examen conscientiae, committit peccatum mortale sacrilegii, estque Confessio nulla: et obligatur poenitens de novo illam Confessionem repetere seque accusare de sacrilegio commisso.

Poen. Quid, si quis sine malitia omittat peccatum quoddam mortale?

Conf. Tunc non peccat; et ab illo peccato quod oblitus est confiteri, absolvitur sicut a caeteris. Nihilominus in proxima sequenti Confessione obligatur illud Confessario explicare.

Poen. Si ab illo peccato iam est absolutus, cur illud tenetur adhuc confiteri?

Conf. Ideo, ut satisfiat praecepto peragendi Confessionem integram peccatorum, prout in memoriam venerint; secus, peccatur mortaliter contra hoc praeceptum.

Poen. Quid vult dicere confiteri peccata in specie et numero?

Conf. Quod non sufficiat dicere Confessario: « Pater, peccavi »; sed debet explicari qualitas peccati, et quoties illud fuerit commissum. Exempli gratia: « Semel furatus sum: bis blasphemavi: ter mendacia dixi, etc. ».

Poen. Si quis ignoraret certum numerum peccatorum, quomodo se deberet in Confessione accusare?

Conf. Debet prius reflectere ad maiorem minoremve numerum: eligendo dein medium, apponet particulam *circiter*. Exempli gratia: blasphemaverit quis, et nescit an octies, decies, aut duodecies. Tunc poterit dicere: « Pater, blasphemavi decies circiter ».

Poen. Instructus iam de specie et numero peccatorum, scire quaedam vellem de circumstantiis.

Conf. De his scias, esse indubitatum obligationem explicare in Confessione non solum speciem et numerum peccatorum, sed etiam circumstantias peccati speciem mutantes aut annexam habentes censuram; ut, si quis furetur rem sacram, cum sit sacrilegium; si quis percutiat personam Ecclesiasticam, quia praeter sacrilegium incurrit etiam excommunicationem.

Quantum dein ad circumstantias peccati speciem

non mutantes, notabiliter tamen aggravantes, duplex est Doctorum opinio. Alii affirmant, alii negant, dari obligationem eas in Confessione explicandi.

Caeterum scito, poenitentem semper obligari ad dicendam veritatem, si a Confessario de peccatis suis quaeratur ad cognoscendum eiusdem statum conscientiae.

Poen. Facta Confessione peccatorum, quid ultra Confessario dicendum?

Conf. Enarratis omnibus peccatis, prout memoria fuerunt collecta, laudabile est subiungere: « Pater, accuso me de omnibus aliis peccatis, quae commisi a tempore usus rationis; sique ea reminiscerem et cognoscerem, confiterer omnia: et ideo doleo de omnibus, ac poenitet me summopere, quod Deum meum offenderim; petoque a te, mi Pater, qui loco Christi hic sedes, humiliter salutarem poenitentiam et absolutio-nem ».

PARS V. De Satisfactione sive Poenitentia.

Poen. Si Confessarius mihi imponat gravem poenitentiam, teneorne illam acceptare?

Conf. Si consideres, quodvis tuum peccatum esse gravissimam iniuriam Deo illatam, facile comprehendes, secundum communionem doctrinam te semper obligari ad eam acceptandam, quantumlibet gravem; prout etiam oportet humiliter suscipere omnes admonitiones et consilia data a Confessario in salutem animae. Si tamen reputares, te non posse talem poenitentiam implere, rogabis humiliter eam permutari.

Poen. Estne poenitentia subito persolvenda?

Conf. Si Confessarius non determinavit tempus,

convenit eam impleri quamprimum potest, et priusquam novum mortale peccatum incurrat.

Poen. Satisfietne poenitentiae, si ea persolvatur in statu peccati mortalis?

Conf. Iuxta communem satisficit obligationi impositae a Confessario, ita ut, qui in statu peccati mortalis persolvit poenitentiam a Confessario iniunctam, eam non teneatur denuo repetere in statu gratiae.

Poen. Estne peccatum persolvere poenitentiam in statu peccati mortalis?

Conf. Veniale solum.

Poen. Qui omittit persolvere poenitentiam, quale peccatum committit?

Conf. Si omittatur poenitentia gravis iniuncta ob culpam gravem, ut sunt ieiunia, disciplinae, orationes longae, peregrinationes et similia, peccatum est mortale: si vero sit levis, data ob culpam levem, ut aliquot *Pater noster* vel *Ave Maria*, peccatum est solummodo veniale.

Poen. Poenitentia iniuncta, quid amplius a Confessario expectandum?

Conf. Complementum Sacramenti Poenitentiae, quod est absolutio de peccatis.

PARS VI. De Absolutione.

Poen. Dum Confessarius impertitur absolutionem, quid agendum?

Conf. Debes iunctis manibus humillime inclinatus renovare, quantum potes, coram Deo dolorem omnium peccatorum in vita tua commissorum, cum firmo proposito de cetero non peccandi, ac rogare Divinam Maiestatem, ut, sicut Confessarius te absolvit hic in

terra, ita eius infinita Misericordia absolutum te habeat in coelis, per merita Passionis Divini Filii sui Domini Nostri et Redemptoris Iesu Christi.

Poen. Obtenta absolutione, quid praestandum superest?

Conf. Dimissus a Confessario, genuflexus ante Altare aut in alio loco honesto, recitabis sequentem aut aliam similem orationem:

Oratio post Confessionem.

« Gratias tibi ago, Deus meus, laudo te et benedico te pro gratia, quod me ad confessionem meorum peccatorum admiseris. Rogo te per merita Beatissimae Virginis Mariae, Dominae Nostrae et Advocatae, ac omnium Sanctorum, ut hanc meam Confessionem ratificare velis: et si quid negligenter egi, suppleat pietas et misericordia tua magna, ac secundum magnitudinem illius, Amantissime Deus, dignare me habere plene et perfecte absolutum hic et in coelis. Amen. »

Conclusio.

Postremo Sanctitas Sua ordinat ut omnes Parochi in docendis parvulis modum rite confitendi utantur hac instructione, eamque illis communicent iuxta methodum pro Doctrinae Christianae traditione praescriptam; in qua insuper Sanctitas Sua proponit formam instruendi adultos harum rerum adhuc ignaros.

F. A. ARCHIEPISC. ABELLINEN. ET FREQUENT.,
Concilii Secret.

IX.

Instructio pro illis qui prima vice accedunt ad Sacram Mensam, edita a Bened. XIII. in Conc. Romano.

— An. 1725.

INTRODUCTIO.

Si naturales Patres prolibus suis ad sustentationem et incrementum vitae temporalis corporis necessarium victum subministrare tenentur, maior adhuc tam eos quam Patres spirituales, quales sunt Parochi et Ludimagistri, quibus incumbit educatio filiorum, obligatio constringit providere iisdem de cibo supersubstantiali Sacratissimi Corporis Christi Domini Nostri, quo spiritualiter nutriantur et sancte educantur quoad vitam animae, aeternum victurae in coelo, utpote ultimo fine, propter quem conditi et ad breve tempus in hoc mundo a Deo positi sunt. Vere proprio ore dixit Christus: *Ego sum panis vivus, qui de Coelo descendi: si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in aeternum.* Io. 6, v. 51, 52.

Ut igitur satisfiat pio eorum desiderio, qui nunquam adhuc pasti sacra Mensa, modum addiscere cupiunt ad eam digne accedendi ac fructuose percipiendi Sacramentum Eucharistiae, Sanctitas Domini Nostri Benedicti XIII proficuum sane iudicavit praesentem instructionem in forma Dialogi Parochum inter et parvulos edere, in eoque breviter et clare explicare, quid sit Sacramentum Eucharistiae: quam utilitatem afferat percipienti: quaeque dispositio ad Sacram Communionem requiratur.

PARS I. *De excellentia Sacramenti Eucharistiae.*

Parochus. Desideratisne Sacram Communionem?

Parvuli. Desideramus, et quidem a longo tempore.

Paro. Quid creditis esse hanc Communionem?

Parv. Credimus nomine Communionis intelligi Sacramentum Eucharistiae, prout didicimus in Doctrina Christiana.

Paro. Non meministis vobis dictum ad susceptionem huius Sacramenti multa requiri?

Paro. Id ipsum est, quod nunc discere cupimus.

Paro. Bene: estote igitur attenti: ego, ne mentem vestram confundam, docebo vos, iuxta capacitatem vestram, ea quae magis necessaria sunt ac maioris momenti.

Paro. Attendimus: sed explica imprimis, quid sit Sacramentum Eucharistiae?

Paro. Eucharistia, sive Communio, est unum ex septem Sacramentis, a Iesu Christo institutum, in quo sub speciebus panis et vini continetur verum Corpus et verus Sanguis cum Anima et Divinitate ipsius Christi Salvatoris Nostri.

Paro. Quando hoc Sacramentum fuit a Christo institutum?

Paro. In ultima Coena, quam cum Discipulis fecit nocte ultima ante suam Passionem.

Paro. Quare hoc Sacramentum vocatur Eucharistia?

Paro. Eucharistia idem sonat ac *gratiarum actio*: ad informationem nostram, ut, quoties sumimus Corpus et Sanguinem Christi, eidem gratias agamus pro amore, quem nobis exhibuit, sustinendo mortem Crucis et relinquendo nobis seipsum pro cibo spirituali animae.

Parv. Qua ratione substantia panis et vini convertitur in Corpus et Sanguinem Christi?

Paro. Vi verborum a Sacerdote consecrante super hostia et vino prolatorum.

Parv. Quis tantam virtutem verbis illis tribuit?

Paro. Iesus Christus, qui est Deus Omnipotens atque id facit ac facere potest quod nobis videtur impossibile.

Parv. Si quis non Sacerdos proferret haec verba, consecraretne?

Paro. Minime; cum solis Sacerdotibus a Deo collata sit potestas consecrandi panem in Corpus et vinum in Sanguinem.

Parv. Quando ergo Iesus Christus subit hostiam et calicem?

Paro. Statim, finitis a Sacerdote verbis Consecrationis.

Parv. Ergo, facta Consecratione, hostia non est amplius panis, nec in calice vinum?

Paro. Ut dicitis.

Parv. Qua ratione asseris, non adesse amplius nec panem nec vinum, si tamen videtur color eiusdem, et sentitur odor ac sapor?

Paro. Etsi post consecrationem remaneant species sive apparentia panis et vini, nempe sapor et odor ac color; nihilominus tamen non amplius adest substantia panis et vini, sed solum substantia veri Corporis ac Sanguinis Iesu Christi.

Parv. Quomodo remanere queunt species panis ac vini sine eorum substantia?

Paro. Per miraculum; nam ita voluit Dominus per bonitatem suam, et ita potuit per suam omnipotentiam.

Parv. Unde obligamur omnia haec credere?

Paro. A nostra Sancta Fide.

Parv. Peccaretne non credens aut dubitans?

Paro. Omnino, et quidem mortaliter, essetque haereticus.

Parv. Quomodo Christus existit sub hostia et vino consecrato?

Paro. Vivus et gloriosus, cum Corpore et Anima et Divinitate, prout est in coelis.

Parv. Deseritne Christus coelum, dum in hostiam et calicem descendit?

Paro. Nequaquam; sed eodem tempore, quo sedet in coelis ad dexteram Patris, existit etiam in Sanctissimo Sacramento.

Parv. Scire desideramus, cur nos non sumamus Corpus et Sanguinem Christi sicut Sacerdotes.

Paro. Sacerdotes sumunt hoc Sacramentum sub utraque specie ad observantiam rituum Missae et perfectionem Sacrificii. Laicis vero, et qui non sunt Sacerdotes, sufficit illud sumere sub specie panis; cum enim sub ea sit Corpus Christi vivum, cum Corpore Sanguis quoque sumitur, sicut in Calice cum Sanguine etiam adest Sacratissimum Corpus.

Parv. Qui in Communionem solum mediam particulam accipit, sumitne Iesum Christum totum?

Paro. Certum est, quod integrum accipiat: nam Iesus Christus, sicut totus et integer in calice et hostia maiori, ita etiam in minori seu particula et qualibet eius minima parte existit.

Parv. Praeter Personam Christi, existitne alius Sanctus in hostia et calice consecrato?

Paro. Nullus omnino: nec Angeli, nec Beatissima Virgo; sed quia Christus est verus homo et verus Deus, cum Persona Christi Filii Dei per naturalem concomitantiam etiam adest Pater et Spiritus Sanctus.

Parv. Ergo confiteri debemus, magnum hoc esse Sacramentum?

Paro. Est maius et excellentius omnibus reliquis; nam in hoc Sacramento continetur Iesus Christus, Auctor omnium Sacramentorum et Dispensator gratiarum omnium.

Parv. Magnam ergo utilitatem afferet frequens Communio?

Paro. Sine dubio; nam hoc Sacramentum semper multos bonos effectus causat in eo qui illud digne percipit.

PARS II. *De effectibus Sacramenti Eucharistiae.*

Parv. Edoce nos, amabo, effectus speciales huius Sacramenti.

Paro. Primo. Cum hoc Sacramentum sit cibus et potus spiritualis, qui illud digne suscipit in eo restaurat vires amissas animae sicut cibus et potus materialis reficit vires corporis.

Secundo. Auget in anima gratiam sanctificantem et fervorem charitatis et amoris erga Deum et proximum.

Tertio. Replet gustu et dulcedine spirituali.

Quarto. Servit pro antidoto ad curandas et delendas culpas veniales et quotidianas.

Quinto. Praeservat a mortalibus, refraenando motus sensuales carnis et roborando contra tentationes Daemonis.

Sexto. Denique in termino vitae nostrae temporalis est nobis instar cibi, roboris et viatici, ut spiritu vegetati ad vitam aeternam transeamus.

Parv. Praeter effectus praedictos, prodestne ad alium usum Sanctissima Eucharistia?

Paro. Hucusque consideravimus Sacram Eucharistiam ut Sacramentum, quod in Sanctissima Communionem suscipitur; at si etiam consideretur ut Sacrificium quod Deo in Sacra Missa offertur, conducit sine dubio ad alios effectus.

Parv. Quinam illi sunt?

Paro. Sunt plurimi: sed sufficit ut sciatis hos quinque, qui sunt principales fines propter quos Sanctum Sacrificium offertur.

Primo. Ut honoretur et agnoscat Deus ut absolutus Dominus Noster.

Secundo. Ut ei agantur gratiae pro omnibus beneficiis acceptis, tam spiritualibus quam temporalibus.

Tertio. Ut nos reconciliemur amicitiae Dei et obtineamus remissionem peccatorum nostrorum.

Quarto. Ut impetremus a Divina Misericordia illas gratias et virtutes, quae ad suam maiorem Gloriam spectant.

Quinto. Ut satisfiat mediante Sanguine Iesu Christi poenis debitae culpis nostris, tam pro nobis vivis quam pro animabus in purgatorio.

PARS III. *De dispositionibus necessariis ad Sanctissimam Communionem.*

Parv. Quales dispositiones requiruntur ad dignam Communionem?

Paro. Aliquae dispositiones requiruntur in corpore, et aliae sunt necessariae pro anima.

Parv. Quales requiruntur dispositiones quoad corpus?

Paro. Principaliter requiritur, ut sis ieiunus a media nocte praecedente usque ad tempus Communionis,

ita ut nec comederis nec biberis quidquam, quantumvis minimum, neque etiam per modum medicinae.

Paro. Possetne quis in articulo mortis non ieiunus communicare?

Paro. Utique, si communionem sumit per modum viatici.

Paro. Requiriturne alia dispositio quoad corpus?

Paro. Requiritur, ut ad Sacram Mensam accedatis summa humilitate et modestia tam gestuum quam vestitus.

Paro. Haec quoad corpus: qualis dispositio requiritur quoad animam?

Paro. Prae reliquis maxime necessarium est ut anima sit in statu gratiae, id est sine peccato mortali.

Paro. Quare hoc requiritur?

Paro. Ideo quia, sicut panis ordinarius non proficit corpori mortuo, sic panis spiritualis Sanctissimae Eucharistiae, iuxta suam institutionem, non est ordinatus ut proficiat animae mortuae quoad gratiam.

Paro. Qui sumit Sacram Communionem in statu peccati mortalis, quod malum committit?

Paro. Infert Deo gravissimam iniuriam et Sacratissimo Corpori Christi, quia indigne communicat, ideoque committit aliud peccatum mortale sacrilegii.

Paro. Qui in statu peccati mortalis existit, quid debet procurare ad dignam Communionem?

Paro. Debet prius debito cum dolore et proposito confiteri et absolvi.

Paro. Sufficit ergo Confessio et status gratiae ad Sacram Communionem?

Paro. Ad digne communicandum sufficit; sed ad obtinendos uberiores effectus huius Sacramenti, opus est, ut accedatis sine ullo affectu ad quodcumque pec-

catum veniale et insuper cum fide, timore et amore erga Dominum.

Paro. Quomodo accedendum cum fide?

Paro. Firmiter credendo, quod in Sacra Communionem sub figura sacrae particulae accepturi sitis vivum Corpus Iesu Christi, veri Dei et Hominis, Omnipotentis, Creatoris coeli et terrae, ipsiusmet Filii Dei, qui pro nobis natus ex Maria Virgine et in Cruce pro nostra salute mortuus est.

Paro. Quomodo accedendum cum timore?

Paro. Considerando, quod respectu Dei vilissimae sitis creaturae et miseri peccatores, infernum potius promeriti, quam accessum ad Sacram Mensam; atque ideo saepius mente replicabitis haec verba: *Domine, non sum dignus.*

Paro. Quomodo denique cum amore accedendum est?

Paro. Cogitando, quod suscepturi sitis Iesum Christum, tam charum, tam amabilem, ut omnium corda ad se trahat: illum Iesum qui in animam vestram descendit ut arctius vobis uniatur ac se vobiscum, et vos secum unum quid efficiat.

Paro. Estne omnis communicans obligatus haec scire?

Paro. Scire ad minimum debet, quid in hoc Sacramento sumat, nempe Sanctissimum Corpus Christi viventis, sicut etiam nosse debet necessariam praeparationem ad hoc requisitam.

PARS IV. De obligatione sumendi Sacramentum Eucharistiae.

Paro. Daturne praeceptum obligans ad Sacram Communionem?

Paro. Iuxta doctrinam hodie communissimam, extat praeceptum Christi dicentis, quod, nisi manducaverimus eius Carnem, non simus acquisituri vitam aeternam.

Parv. Daturne aliud praeceptum particulare?

Paro. Habemus praeceptum Sanctae Matris nostrae Ecclesiae, quae praecipit omnibus fidelibus Christianis ut saltem semel in anno communicent, nempe circa festum Paschae.

Parv. Quandonam haec praecepta incipiunt obligare?

Paro. Quamprimum parvuli ad annos discretionis pervenerint, nempe ad illam aetatem in qua discernere queant cibum hunc Sacramentalem, qui non est aliud quam verum Corpus Iesu Christi, a pane communi et profano, et norint accedere debita cum pietate et devotione.

Parv. Sufficitne, si septennium attigerit?

Paro. Nequit hac in parte certa dari regula: sed attendi debet eorum capacitas et prudentis Confessarii directio.

Parv. Peccantne non communicantes, si debitam aetatem attigerint?

Paro. Peccant, si ex proprio defectu instrui aut communicare nolint; at si defectus sit ex parte patris aut matris alteriusve, qui ad dandam instructionem obligatur, hi peccabunt mortaliter.

Parv. Estne quid aliud scitu necessarium?

Paro. Superest praxis circa sumptionem Sacramenti observanda.

PARS V. De Sanctissima Communione.

Parv. Qualiter indutos esse oportet accedentes ad hoc Sacramentum?

Paro. Solent nonnulli Parochi et Patres spirituales admittere prima vice communicantes in habitu Angelorum; qui mos religiosus non improbatur. Ordinarie tamen accedendum est vestibus solitis, mundis quidem, at non superbis et vanis, imo cum gravitate et modestia.

Parv. Explica iam quomodo sumenda sit Sacra Eucharistia.

Paro. Libenter. Suadeo igitur ut ante Communionem eliciatis sequentes actus, qui sunt octo.

Primo. Nocte praecedente commendabitur vos Deo, Sanctissimae Virgini, Angelo Custodi ac Sancto Tutelari, cuius nomen geritis, ut digni efficiamini sumptione Corporis Iesu Christi.

Secundo. Procurabitur in vobis ingens desiderium unionis cum Deo.

Tertio. Mane, ac primum surrexeritis, eodem cum desiderio recta pergetis ad templum, ubi, cum nemine confabulantes, preces quasdam recitabitis.

Quarto. Postea, debita cum praeparatione et dolore de peccatis, peragetis Confessionem.

Quinto. Ita dispositi, summa cum devotione accedatis altare, ibique genuflexi, demissis oculis, ac manibus super pectus decussatis, consistetis.

Sexto. Tunc renovabitur, prout vos instruxi, actus fidei, timoris ac amoris in Iesum Christum, firmiter sperantes quod, mediante sua gratia, dignos vos sit redditurus, ut non solum Sacramentum, sed etiam

virtutem et effectus huius Sacramenti obtinere mereamini.

Septimo. Dum Sacerdos, manibus Sacramentum tenens, profert verba: *Domine, non sum dignus*, vos eadem humiliato corde replicabitis: et iamiam communicandi, sublevatis pie ac modeste ad Sacram Particulam oculis, et lingua parumper extra os porrecta, accipietis Corpus Christi.

Octavo. Quo accepto, denuo, submissis oculis ac capite, recedetis; attenti ut subito deglutiatis Sanctam Particulam: et casu, quo palato adhaereret, nolite eam solvere digito, sed lingua, aut si opus sit, sorbendo pauxillum aquae.

Parv. Quid post Communionem agendum?

Paro. Saltem per quadrantem horae, quantum fieri potest, abstinete ab exspuendo, esu ac potu, manebitisque genuflexi, contemplando Iesum Christum in corde vestro habitantem, cui, pro tanta dignatione, gratias amore plenas referetis, eumque exorabitis ut a vobis non discedat, quin Divinam suam vobis benedictionem relinquat.

Parv. Quae preces dicendae post Communionem?

Paro. Qui literas et linguam latinam callet, uti poterit orationibus in Officio Mariano contentis. Reliqui pro lubitu dicere poterunt sequentem orationem:

Oratio post Communionem.

« O mi amabilissime Deus, mi Iesu, Creator, Conservator, Redemptor et Glorificator meus, ego creatura tua aliam fidem, spem et amorem non habeo, nisi ad te, in te et propter te. Adoro te, gratias tibi ago et benedico ac rogo te, ut beatissima praesentia

tui Sacratissimi Corporis quod, absconditum sub speciebus panis, hodie intra me recepi, sanctificet animam meam, ita ut in posterum praeter te non sentiam aliam dulcedinem, non desiderem aliam consolationem, non amem aliam pulchritudinem, non quaeram alium amorem. Non sit mihi iam alius timor, nisi te offendendi; nec cures de alio honore nisi tibi serviendi et te semper in hac vita amandi, ut tandem videre, frui et amare te aeternum merear in coelis. Amen. »

Parv. Persoluta hac oratione, licebit exire templo?

Paro. Proderit non statim abire, sed manere paululum pro agendis gratiis etiam Beatissimae Virgini, Angelo Custodi, et Sancto Tutelari, ob specialem eorum assistentiam: quibus demum peractis, poteritis in Nomine Domini pergere domum; ubi illo die, declinantes plus solito frequentiam hominum ac ludos, maxime prava consortia, exercitiis devotionis vacabitis, frequenter memoria recolentes summum beneficium a Deo vobis concessum, et gratias a Sacra Communionem promanantes.

Conclusio.

Proposita a Sanctitate Domini Nostri praesenti Instructione, quae facili sane negotio parvulis ad primam Communionem disponendis instillari poterit, obligat praecise omnes Parochos, onerando eorum conscientiam, ut speciali industria hanc Instructionem adhibeant iuxta methodum pro doctrina Confessionis traditam, eum in finem, ut adulti quoque bonum et intentum a Sanctitate Sua fructum inde haurire queant.

F. A. ARCHIEP. ABELLIN. ET FREQUENT.,
Council Secret.